

Asgardsrei

Autor: Jarosław Ostrogniw

Retrospektivní pohled na první ročník blackmetalového festivalu Asgardsrei

Festival Asgardsrei je v současnosti jednou z nejznámějších a nejvíce nekompromisních akcí evropské black metalové scény. Duch festivalu je hlasem nesouhlasu se současnými dvěma degenerativními trendy v black metalu.

Prvním pólem je *komercializace*: přeměna scény na neškodný produkt, který může mainstream použít k většímu peněžnímu zisku. Druhým pólem je *hipsterizace black metalu* - což z něj dělá levicovou, vymazlenou, mírně nazlobenou zábavu pro moderní liberální ironiky.

Asgardsrei je věrný mytologickým a archetypovým kořenům black metalové scény, ale snaží se dát této scéně nový život a propojit ji s širším evropským nacionalistickým hnutím - tedy s poslední opravdovou vzpourou v moderním světě. Když jsem o této události už tolik slyšel a přečetl, nemohl jsem si nechat ujít další opakování festivalu a rozhodl jsem se jet do Kyjeva zažít akci na vlastní kůži.

Věřte tomu nebo ne, ale jednou z mých vstupních drog do nacionalismu byl právě black metal. Jeden z důvodů, proč jsem začal studovat filozofii Nietzscheho, Heideggera, Evoly, Junga a Spenglera bylo i to, že dotyční byli zmíněni v textech, rozhovorech nebo článcích publikovaných v black metalových zinech. Je toho dost, co mě na black metalové scéně irituje, ale přesto si myslím, že je skutečně dobrá. Velkou výhodou pro mě bylo také to, že jsem hned přešel k pozicím etnonacionalismu s širší evropskou či bělošskou perspektivou, aniž bych byl příliš shovívavý k různým druhům občanskému nacionalismu či konservatismu. Metal je implicitně bělošskou kulturou a pravý black metal je explicitně bělošská kultura, která se naučila nestydět se za své etnické dědictví.

Celá událost na Ukrajině měla dva aspekty: **dionýský** a **apollinský**. Ten dionýský představoval v sobotu festival Asgardsrei s koncerty a častou oslavou aktivně nihilistického black metalového ducha. A ten apollinský představovala nedělní konference Pact of Steel s přednáškami o filozofii a metapolitice evropského nacionalistického boje.

Co se týče dionýského aspektu sobotního festivalu Asgardsrei, nebudu čtenáře nudit podrobnostmi o tom, jaká kapela hrála jaké písně atd., protože většina čtenářů stejně nejsou fanoušky. Věc okolo tohoto druhu hudby (nebo anti-hudby, jak by ji mnozí nazvali) se má tak, že ji buď máte rádi, nebo ne. **Black metal** je trochu jako opera - pokud nepřijmete jeho konvence, tak celá záležitost vypadá hloupě, a to až přespříliš. Jeden z polských liberálních

deníků nazval black metal jako „gangsta rap pro bílé“ a je na tom také něco pravdy. Dovolte mi poukázat na pár věcí okolo samotného festivalu a současné black metalové scény.

Asgardsrei měl jednu z nejlepších možných sestav. M818th, Peste Noire a Goatmoon jsou v současné době jedni z nejvýznamnějších aktérů scény. A jejich živá vystoupení jsou neuvěřitelná. Bylo úžasné vidět, jak každá kapela nastavovala laťku výš a výš a až když si všichni mysleli, že to už nemůže být dynamičtější a explicitnější, na scénu vstoupili závěreční vystupující Goatmoon a dokázali, že co se týče živého hraní, tak se jim nikdo nevyrovná. **Absurd** jsou skutečnou legendou scény – ve srovnání s jinými vystoupeními toho večera se však nezdálo, že by měli v současnosti příliš energie. Naer Mataron a Burshtyn otevírali festival, ale na menších akcích by byli skvělými headlinery soudě dle jejich profesionálního výkonu. Pokud byste chtěli zkusit black metal, doporučuji od Goatmoon album Stella Polaris, je velmi melodické a energické, nebo si poslechněte poslední dvě alba Peste Noire (mají velmi dekadentní a avantgardní nádech). Také důrazně doporučuji poslechnout si melodičtější a atmosferičtější kapely mimo Asgardsrei, například Stormheit (jejich lídr hraje v Goatmoon), či Drudkh (skutečná legenda a pravděpodobně vrchol ukrajinské scény) a Alcest (nejpřístupnější z nich, kapelu vede bývalý hudebník z Peste Noire).

Za ta léta jsem se zúčastnil několika metalových a black metalových koncertů, ale toto byla ta nejlepší událost, na jaké jsem kdy byl. Z publika i umělců šla ohromná energie, nacházely se zde skvělé vizualizace na pozadí pódia (většinou animované vlajky s logy kapel a opakované scény ze starých filmů), stejně dobrý byl i zvuk (je velmi obtížné nazvučit black metalové koncerty), zde to byla ale nejvyšší kvalita. Kromě toho bylo skvělé vidět více než 1 000 bělochů oslavujících své dědictví: včetně temných (gotických) a násilných (militaristických) aspektů. Celá akce vyjadřovala určitý postoj „me ne frego“. Dle anarchistického či liberálního slovníku se celé místo změnilo v **dočasnou autonomní zónu** nebo v bezpečný prostor, kde bylo nejen OK být bílým, ale také předvádět určité symboly nebo slogany, které nejsou v našich anarcho-tyranických dystopiích vítány. Byl jsem skutečně šokovaný nedostatkem odporu ze strany liberálů a levičáků vůči této události. Když jsem se na to ptal Ukrajinců, vysvětlili mi, že na násilí levičáků přišla odpověď ze strany nacionalistů a radikální levice se proto od té doby skrývá. Ukrajinská mládež (s výjimkou jako obvykle spící hedonistické většiny) je tak spíše přitahována k nacionalistům, zdají se pro ni být totiž atraktivnější a opravdovější volbou. A jako obvykle, bez státní podpory protibělošští aktivisté prohrají, pokud jsou konfrontováni s nacionalisty.

Informace pro ty, co nesledují současnou black metalovou scénu: vznikla nová vlna militantního black metalu, většinou zastoupená ruskými a ukrajinskými umělci. Scéna je mnohem méně nihilistická a satanistická a je více nacionalistická a mytologická. Její styl je také trochu odlišný. Namísto hubených dlouhovlasých metalistů propagují naštvanější vzhled „sestřih undercut a bradku“ a zaměřují se na překonávání fyzických a psychických omezení pomocí tréninku a vzdělávání. Lidé jsou silně propojeni s NsXe (nacionalističtí straight edge), MMA a survivalistickou scénou a také podporují metapolitický a politický aktivismus. A tato nová vlna byla během festivalu jasně vidět, zejména mezi účastníky z východní Evropy a mezi mladšími lidmi. Jistě, byli tam také typičtí hedonističtí metalisté, ale do Kyjeva přijela pouze menšina lidí „jenom na hudbu“.

Levice se fenomén black metalu **pokouší podvracet**. Snaží se toho dosáhnout tak, že za prvé cenzuruje kapely, které nezastávají její paradigma, a za druhé propaguje novou vizi scény. Levice black metal nenávidí, protože se jedná o bělošskou subkulturu přímo spojenou s nacionálně socialistickou ideologií a širším nacionalistickým hnutím. Propaguje tedy některé radikální komunistické kapely (jsou opravdu hloupé a sebemrškačské, dokonce i podle nejnižších měřítek black metalu) a nově vymyšlený vědní obor „black metalových studií“. Celý fenomén „studií“ je skvělým příkladem intelektuální impotence levice. Levice se snaží proměnit jakýkoli legitimní obor studia na nudnou a neplodnou kulturně marxistickou scholastiku.

Například v black metalových studiích se snaží prosadit ideu black metalu jakožto výrazu nebělošských menšinových identit (levice dokonce věnuje celou konferenci autobiografii černé lesbičky, která se snaží hrát black metal – bohužel to není vtip). Levice nám tím dělá velkou laskavost, protože když budou umělci cenzurováni a donuceni si zvolit stranu, budou se ubírat směrem k radikálnějším subjektům scény, které jsou ochotny je přijmout a nakonec přijmout i jejich ideje (jak se tomu stalo u Peste Noire). Navíc pokud mladí běloši hledají nějakou formu autentické vzpoury proti liberálním normám a jsou nuceni volit mezi slabým sebemrškačským koněm, který oslavuje černé lesbičky a silným koněm militantního black metalu – hádejte, co si zvolí?

Během koncertu jsem potkal lidi z Ukrajiny, Ruska, Polska, Běloruska, Česka, Slovenska, Francie, Německa, Rakouska, Chorvatska, Srbska, Řecka, Litvy, Finska, Švédska, Portugalska, Itálie a Spojených států a vím, že zde bylo zastoupeno mnohem více zemí. S ohledem na složitou a často tragickou historii našich národů je skutečně dojemné vidět vedle sebe lidi z Ukrajiny a Ruska, Ukrajiny a Polska, Polska a Německa, Švédska a Finska, Itálie a Rakouska, Srbska a Chorvatska atd., jak stojí či dokonce mávají vlajkami svých národů. Možná je to pro Evropany způsob, jak se zaměřit na ty nejvíce archetypické a symbolické části našeho dědictví. Nemůžeme a ani nechceme přestat být Poláky, Ukrajinci, Rusy, Čechy, Němci atd., ale musíme si uvědomit, že do značné míry sdílíme stejný osud a čelíme stejným vnějším i vnitřním hrozbám. Víím, že je mnohem snazší účastnit se společně festivalu než spolupracovat v každodenním boji, ale takové akce jsou skvělou příležitostí pro mezinárodní spolupráci a start nových iniciativ, což se i děje.

Pact of Steel

Pro většinu čtenářů by druhý den (17. prosinec) mohl být zajímavější, protože byl přímo spojen s metapolitikou a budováním komunity. V tento den se konala druhá konference Pact of Steel. Jedná se o akci zaměřenou na vytváření mostu mezi východem a západem, jakož i na propojení black metalové kontrakultury s širším protiproudem namířeným proti modernímu Zeitgeistu.

Nejprve se ale podívejme blíže na místo konání konference. Kozácký dům (*Козацький Дім*) se nachází v centru Kyjeva, vedle slavného **Náměstí Nezávislosti** (Majdanu). Tuto budovu převzali dobrovolníci Azovského pluku během revoluce na Majdanu a od té doby ji okupují ukrajinští nacionalisté. Nyní je kulturním a organizačním centrem po vzoru **CasaPound** Italia v

Římě. Budova hostí celou řadu iniciativ, jako Literární klub Plomin, Nakladatelství Orientir, Kino Klub Europa, Art Studio Dürer, black metalový Militant Store a tělocvičnu pro MMA a fyzický trénink. A to jsem si jistý, že některé iniciativy přehlížím, protože nacionalisté na Ukrajině opravdu chytili vítr do plachet a je opravdu těžké sledovat všechno, co dělají. Mějte na paměti, že Kozácký dům je pouze jedním z jejich center v Kyjevě. V hlavním městě Ukrajiny najdete také klub Reconquista (což je kombinace restaurace, klubu a sportovního centra, kde se konají soutěže v bojových uměních) a velitelství Národního sboru (politické hnutí přímo spojené s Azovským plukem), oboje jsem tentokrát neměl možnost navštívit.

Když vstoupíte do Kozáckého domu, přivítá vás znak Azovského pluku a zeď s obrázky statečných mužů z Azova, kteří padli při obraně své vlasti. To je do značné míry odpovědí na otázku podpory široké veřejnosti nacionalistů na Ukrajině. Nacionalisté se totiž v době krize ukázali jako jedni z nejodvážnějších synů svého národa a neváhali prolít krev za své ideály.

Konferenci Pact of Steel pořádal Literární klub Plomin. Pokud si chcete představit, jak to ve skutečnosti vypadá, myslete na něco jako je **Counter-Currents** nebo na některý z těch skvělých profilů nové pravice na sociálních médiích, které rádi kontrolujete každý den, ale v reálném životě. Klub má knihovnu s policemi naplněnými knihami nejlepších evropských autorů, včetně těch „našich“. Můžete studovat, pracovat, nebo si jen užít skvělou literaturu a dobrou společnost při šálku kávy nebo čaje obklopeni vyobrazeními Nietzscheho, Spenglera, **Schmitta**, Eliadeho, **Lovecrafta**, Junga, **Mišimy**, **Jünger**a, **Pounda** nebo Ciorana a překlady jejich děl. K dispozici je také speciální místnost zasvěcená přednáškám a diskusím. I když je klub zcela novou iniciativou, uspořádal již řadu akcí nejvyšší intelektuální kvality. Pozitivně mě překvapila i další věc, a sice fakt, že místo přitahuje nejen myslící muže, ale také myslící ženy. Lidé zde hledají pravdu a moudrost, protože jim povrchní odpovědi postmoderní akademické obce a liberálních center nestačí.

Konference zjevně nepřitahovala tolik lidí jako festival. Mnoho z nich už odcházelo domů a někteří – budme upřímní – se zajímali spíše o požitky než o intelektuální práci. Na konferenci však přišlo tolik účastníků, že jsme museli konferenční místnost opustit a organizátoři ji přeskupili, abychom se všichni vešli dovnitř. I poté ale byla místnost přeplněná. Lidé seděli na okenních parapetech nebo stáli ve dveřích. Ani to však nepůsobilo na účastníky rušivým dojmem. Proběhlo tolik otázek a diskusí, že je organizátoři museli utnout a přinutili nás pokračovat v rozhovorech během společenských setkání po akci.

Organizátorem této události byla Olena Semenyaka z Národního sboru. Představila téma konference: „Po nejtemnější evropské hodině“. Přestože jsme se scházeli těsně před zimním slunovratem, dalo by se to považovat i za metaforu současného stavu Evropy. Právě dosahujeme (nebo jsme již dosáhli) nejdlejší a nejtemnější noci a nyní nastává čas znovuzrození.

Prvním mluvčím byl **Denis** z organizace White Rex. White Rex je iniciativa věnovaná bojovým uměním. Začala působit v Rusku, ale rychle se rozšířila do dalších evropských zemí, včetně zemí na jiných kontinentech obývaných Evropany. Denis hovořil o „sportu a násilí na stráž Evropy“. Bylo to podruhé, co jsem ho viděl mluvit před velkým publikem, a opět to byl šlágr.

Denis je profesionální bojovník a instruktor, a také tak vypadá. Ale jde proti všem stereotypům chlápku typu „plno svalů, mozek žádný“. Mluvil velmi přesně i výmluvně a sledovat, jak plynule přechází z angličtiny do ruštiny a z ní do němčiny pro vícejazyčné publikum, byla docela podívaná. Denis hovořil o svých zkušenostech z cestování po Evropě i mimo ni a setkáních s Evropany i barevnými přistěhovalci. Zdůrazňoval potřebu rozvíjet svou sílu a techniku k obraně sebe a svých milovaných při reálných konfrontacích. Maloval docela temné obrazy násilných přistěhovalců, kteří se spojili, aby porazili bezbranné bělochy a to zejména v západní Evropě. Mluvil však také o tom, jak se z této situace vymanit. Denis správně řekl, že při jednání s našimi nepřáteli používáme špatné myšlení. Přemýšlíme z hlediska rytířství a cti, zatímco barevní přistěhovalci takové ideály nesdílejí. Nemají problém bodnout někoho do zad, zaútočit ve větších skupinách nebo bít ženy. **Potřebujeme naše omezující myšlení opustit a bojovat za vítězství.** A jsme schopni vítězit, protože naši nepřátelé jsou obvykle přemoženi hrůzou, když Evropané vrátí úder. Denis lidem připomněl potřebu nosit zbraně k účelu sebeobranu a ne příliš dodržovat zákony, protože současný právní systém je namířený proti nám. Budeme-li dodržovat všechna pravidla, prohrajeme.

Dalším řečníkem byl Rus Svjatoslav Vyšinskij. Hovořil o „Černé noci železného věku: Metafyzických základech black metalu“. Vyšinskij je muž dvojí tváře – na jedné straně je oddaným stoupencem a teoretikem black metalové scény a na druhé má doktorát z filozofie a solidní akademické základy pro podporu svých odvážných idejí. Je autorem (pod pseudonymem Smierc Polarstern) knihy *Metaphysica Nova*. Kniha rámuje black metal jako metafyzickou formu umění pro postmoderního člověka (bohužel dílo není příliš známé, protože vyšlo jen v ruštině a ukrajinštině). Svjatoslav Vyšinskij hovořil o black metalu z filozofické perspektivy a pokusil se tento fenomén zařadit do širších dějin evropského umění. Black metal považoval za úzce spjatý s tématem nihilismu, jisté únavy evropské kultury a alchymistické fáze nigreda – tedy rozkladu před znovuzrozením. Mluvil také o problému moderního nacionalistického hnutí. Hnutí má dnes více hudebníků než aktivistů, zatímco všechna úspěšná hnutí minulosti to měla obráceně. Velmi zajímavým tématem přednášky byla také problematika rytmu v black metalové hudbě. Rytmus opustily kapely druhé vlny black metalu, aby byl později znovu zaveden modernějšími kapelami, ale to je velmi esoterické black metalové téma, nebudu jím čtenáře unavovat. Přednáška byla velmi stručná a povedená. Diskuse, co následovala, byla dlouhá a poutavá. Tázající se ho ptali na možnou archeofuturistickou interpretaci black metalu.

Další přednášku měl Ivan Michejev z Ruského centra. Hovořil o „aspektech novopohanství při ochraně přírody“. Projev byl v ruštině, ale shrnutí v angličtině. Ruské centrum je jednou z nejzajímavějších iniciativ evropských nacionalistů. Je to společnost ruských politických emigrantů, kteří vytvářejí metapolitický rámec pro budoucí politické změny v Rusku (jedním z jejích vůdců je Alexej Levkin z M818th). Myslím si, že Ruské centrum nedostává od jiných nacionalistů respekt, který si zaslouží. Politická situace v Rusku je mnohem horší, než v jiných evropských zemích a místní zákony o nenávistném projevu a anti-nacionalistické soudní praktiky jsou mnohem závažnější. Neaktivnější ruští etnonacionalisté byli nuceni svou vlastní zemi opustit. Skutečnost, že se rozhodli emigrovat do země, s níž je jejich vlast ve stavu nevyhlášené studené války, vypovídá hodně o tvrdé, ale také podivné politické situaci okolo Ruska i Ukrajiny. Vždy pozorně poslouchám, co lidé z Ruského centra říkají, protože nemají

naprosto žádné iluze o skutečném stavu současného Ruska.

Ivan Michejev hovořil o různých přístupech k problému božství v polyteistických (pohanských) a monoteistických (křesťanských) tradicích. V polyteistické tradici jsou bohové součástí kosmu. S přírodou se zachází s úctou jako s výrazem věčného univerzálního řádu, v němž je přítomno božství. V monoteistické tradici je Bůh považován za bytost nad světem a příroda je považována za něco světského, což může člověk použít, jak chce. Tento světonázor vycházel ze zkušeností semitských národů, které obývaly nepřátelské pouště. Argument Ivana Michejeva byl velmi podobný argumentu **Alaina de Benoista** (ten také rozlišuje monoteistické a polyteistické pohledy na svět) a Martina Heideggera (technologické myšlení versus člověk jakožto strážce bytí).

Poslední měla projev Olena Semenyaka z Národního sboru. Hovořila o „Wotanovi, Panovi a Dionýsovi: U bran velkého evropského slunovratu“. Olenu Semenyaku považuji za jednu z nejvýznamnějších nacionalistických myslitelů nové generace. Její argumenty jsou hluboce zakořeněné v evropské tradici (zejména v **konzervativní revoluci** a německé filozofii). Olena umí vždy najít nové uplatnění těchto idejí na naši současnou situaci. Dále umí kombinovat metapolitickou práci s politickým aktivismem. Velká část jejího projevu byla věnována myšlenkám Ernsta Jünger a jeho chápání přítomnosti titánů a bohů v moderním světě. Stejně jako Jünger hovořila o potřebě hlubokého porozumění přítomnosti titánů, nelze je zcela vymazat ze světa a právě titánství musí do jisté míry přijmout současní revolucionáři. Mluvila i o možnostech přivolání určitých bohů, jako jsou Wotan, Pan a Dionýsos, aby probudili Evropu a archetypické síly skryté v Evropanech. Přivolání bohů je však třeba dosáhnout prostředky odpovídající moderním okolnostem.

Jak jsem již zmínil, diskuse byla opravdu živá. Pak následovala jedna z mých oblíbených částí u takovýchto událostí, tedy socializace a „vytváření sítí“. Pokud jste se ještě nezúčastnili takových reálných setkání, tak je právě teď čas se zapojit. Setkání s tolika skvělými lidmi z celého světa, co mají podobné cíle a ideje, je jako potkat své staré přátele, jež jste dlouho neviděli. Jedná se o skutečnou inspiraci, pomůže vám to projít si každodenním životem a přinese mnohem větší význam všemu, co pro hnutí děláte. Kromě toho jsem věděl, že stránky Counter-Currents jsou dobře známé, ale nečekal jsem, že budou až tak dobře známé mezi tolik lidmi z různých zemí.

Návštěva Kyjeva byla jedním z nejvíce povznášejících okamžiků v mém životě. Je smutné vidět zemi tak krásnou a bohatou na historii, jako je Ukrajina, jak prochází strašnou politickou a ekonomickou krizí, ale je skutečně inspirativní sledovat úspěchy ukrajinských aktivistů. Je třeba si uvědomit, že jde o výsledek opravdové oddanosti věci, následované tvrdou každodenní prací. Pokud jde o ukrajinské hnutí, tak na mě opravdu zapůsobily tři věci. Zaprvé již výše uvedený **počet a rozmanitost** jejich iniciativ. Zadruhé **kvalita** zúčastněných lidí. Setkání s jinými nacionalisty bylo po mnoho let (přesněji na samém začátku) často největší výzvou, jaké jsem čelil. Zpětně můžu říci, že převažovala negativa. Nyní je situace zcela odlišná. S každou navštívenou událostí, s každým nově potkaným člověkem jsem stále více přesvědčený, že se jedná o dobrý boj a nakonec zvítězíme. Potkal jsem zde ukrajinské aktivisty a ti byli přesně tím druhem lidí, který dokáže pomocí jediné konverzace udělat

z „normíka“ nacionalistu. Třetí a poslední působivá věc byla **široká evropská perspektiva** těchto ukrajinských nacionalistů. Dokázali překonat šovinismus a malicherně úzkoprsý nacionalismus. Jelikož jsem Polák, tak snadno vyvolávám ukrajinský šovinismus či protipolský sentiment. Při rozhovoru s mými ukrajinskými kolegy jsem se však s ničím takovým nesetkal (i když vím, že v některých segmentech ukrajinské společnosti existuje protipolský sentiment, stejně jako v některých segmentech polské společnosti existuje protiukrajinský sentiment). Možnou odpovědí na populární liberální rétorickou otázku: „Proč si nemůžeme všichni spolu porozumět?“ je: „Ano, můžeme, ale nejprve se musíme stát nacionalisty.“

Vím, že Ukrajina se může zdát být velmi vzdálenou a exotickou zemí, zejména pro lidi ze Severní Ameriky. Pokud však plánujete cestu po Evropě, zvažte, že ji zahrnete do své cesty, protože takové iniciativy, jako je Cossack House jsou příkladem toho, že nacionalisté mohou dosáhnout velkých věcí.

Poznámka

K přečtení doporučujeme i reportáž **Čtyři dny dny na Ukrajině v centru revoluce z Agardsrei 2018**.

Reportáž Jarosława Ostrogniewa **The Dark Rebirth: Report on the Asgardsrei 2017 Festival & Pact of Steel Conference (Kiev, Ukraine, 16–17.12.2017)** vyšla na stránkách Counter-Currents Publishing 28. prosince 2017.